

gyvieji šaltiniai

9 781622 933623

Mieli skaitytojai,

šių metų antrasis „Gyvųjų šaltinių“ numeris, jo parengimo laikas sutapo su pavasario prabudimu, kai tai, kas sena, neišvengiamai, anksčiau ar vėliau, yra keičiama į naują, kitokį, nebūtinai geresnį ar blogesnį. Kaip matote, šis numeris skaitytoją pasiekia ne tik kitokio formato ir stiliaus, ko svarba, svoris, įtaka dažnai būna mūsų nepelnytai nuvertinama, bet ir parengtas naujos redakcijos kolektyvo, kuriam steigėjai – kol nebus nuspręsta kitaip – pavedė vadovauti man kaip vyr. redaktoriui.

Džiaugiuosi redakcinės kolegijos darbu, siekimu išgirsti vienam kitą, mąstyti apie žmogų, kuriam rašome, jo lūkesčius.

Šiek tiek apie save. Man 44 metai, esu tikintis nuo 1996 m., anksčiau vadovavau tarptautinės Gideonų organizacijos Lietuvos skyriui (tai žmonės, nemokamai platinantys Naujuosius Testamentus). Turiu teisininko išsilavinimą, dirbu teisininku, dėstau teisės studentams, esu parašęs straipsnių teisės tematika, studijuoju teologiją. Laukiu kiekvieno skaitytojo laiško su kritika ir pasiūlymais.

Šiame numeryje dauguma medžiagos yra publikuojama pirmąkart. Kaip ir anksčiau, mūsų žurnalas neatstovauja vienai siaurai teologinei krypciai, vienai konfesijai, denominacijai ar bažnyčiai, bendruomenių grupei (sąjungai). Bendraujame su visais, tačiau ekumenijos atžvilgiu mes save aiškiai priskiriame prie evangeliškojo sparno.

Šio numerio naujas turinys – Laisvė ir Kristus. Šventasis Raštas kviečia rimtai apsvarstyti, kam, kuriems tikslams mes panaudojame savo laisves. Šiandien esame laisvi pasirinkti muzikos instrumentus bendruomenėse, pasirinkti ką valgyti ir gerti, kaip rengtis, ką vairuoti ir su kuo draugauti. Laisvė beveik nesveria, kaip kokia tuščia kuprinė kalnų žygyje, ar ne? Ilgesnių apmąstymų vengiantiems tai būtų tinkamiausias atsakymas – kam dar varginti save ir kitus? Tačiau ar iš tikrųjų taip yra? Apie tai ir apie kitus dalykus pamąstykite kartu skaitydami šio „Gyvųjų šaltinių“ numerio puslapius.

Iš širdies jūsų,

Arnoldas Matijošius

**Ar suvokiame savo laisvę?
Ar suvokiame savo nelaisvę?**

Robertas Audiejus

4

Covenant Players “Apie laisvę Kristuje”

8

Laisvės sparnai

Lina Andronovienė

10

Poezija

Elena Kaminskienė

13

Krikščioniui lyderiui – krikščioniškas charakteris

Steponas Ribokas

14

Apie Laisvę Kristuje

Otonas Balčiūnas

18

**Bet žinau, ku
aš įtikėjau**

Nijolė Latužienė

22

Eiti ten, kur Jis atidaro duris

Tomas Selevičius

24

Humoras

26

Apie laisvę šeimoje

Jurga Jalianiausienė

Vita Rulinskienė

28

Skaitytojų laišakai

36

Konkursas skaitytojams

39

Žurnalą leidžia Misionieriškas labdaros fondas „Šviesa Rytuose“ nuo 1998 m. Išeina keturis kartus per metus. Reg. Nr.: 98–044. Tiražas 2000 egz.

gyvieji šaltiniai

Fondo valdybos pirmininkas

Zenonas Buivydas

Fondo valdytojas

Remigijus Jucevičius

Vyr. redaktorius

Arnoldas Matijošius

Redaktorė

Vilma Varkulevičienė

Redakcinė kolegija:

Robertas Peteraitis, Steponas Ribokas, Artūras Rulinskas, Irmantas Pinkoraitis, Alfredas Pabarčius, Henrikas Žukauskas

Kalbos redaktorė

Juratė Vaitkevičienė

Dizainerė

Jolanta Stanulionytė

Fotonuotraukos:

www.sxc.hu

clatterymachinery.files.wordpress.com

Viršelio nuotrauka

Jevgenijos Lisaukaitės

Spaudė

UAB „BALTO print“

Utenos g. 41A, Vilnius

Redakcija

Žurnalas GYVIEJI ŠALTINIAI

Pylimo g. 20-10

LT- 01118 Vilnius

Tel. 8 618 08200

e. laiškas: gyviejisaltiniai@gmail.com

Žurnalo rėmėjai:

Sigitas Gideika,

Jakob Tielmann.

Jūs taip pat galite prisidėti prie žurnalo platinimo ir jo tiražo augimo, pervedę savo auką į Misionieriško labdaros fondo „Šviesa Rytuose“ sąskaitą

Nr. **LT250075800014120606**

banke AB „Snoras“

Įmonės kodas **292014790**.

Straipsnių autoriai ne visada atspindi redakcijos požiūrį.

Ar suvokiame savo laisvę? Ar suvokiame savo nelaisvę?

Laisvė – skambus ir kiekvienam svarbus žodis

Norime būti laisvi asmeniškai, būti laisva tauta ir valstybė. Už savo teises ir laisves kovoja įvairios socialinės grupės, ne išimtis ir mes, krikščionys. Tačiau net labiau nesigilinant matyti, kad laisvė suprantama labai nevienodai.

Nieko keisto, kad pirmiausiai į akis krinta išoriniai laisvės suvaržymai, o vidiniai apribojimai – ne visada ar bent ne iš karto. Išsikovoję daugiau ar mažiau išorinės laisvės pamatome, jog vis tiek nesugebame elgtis kaip laisvi žmonės, dažnai nesuvokiame savęs ir savo norų. Kartais aiškiai atpažįstame savo priklausomybes, apsunkinančias ir griauinančias

Robertas Audiejus

mūsų gyvenimą, o kartais nesugebame ar net nenorime jų pastebėti. Laisvės samprata neatsiejama nuo to, kas mes esame ir ko siekiame. Būdami atviri sau ir kitiems, tegalime pripažinti, kad tikroji laisvė yra siekiamybė, o ne vieną kartą visam laikui pagautas paukštis.

Šiandien krikščionių auditorijoje nagrinėti laisvės sampratą rizikinga. Per du krikščioniškos minties tūkstantmečius apie ją buvo išsakyta radikaliai skirtingų nuomonių. Vieni teologai žmogaus veikimui priskyre vos ne absoliučią laisvę, kiti beveik išvis paneigė laisvo veikimo galimybę. Nesigilindami į visą šios temos problematiką apsiribokime gyvenimišku lygmeniu. Kad tema svarbi – Dievo žodis nepalieka jokios abejonės, todėl ir mes savo kartoje ir savo aplinkoje turime suvokti, kas krikščioniui yra laisvė.

Svarstydamas apie savo vertybes ir prioritetus suvokiau, kad laisvė pranoksta net tokias vertybes, kaip meilė ir tikėjimas. Ji pati – ne tiek vertybė, kiek kitų vertybių sąlyga. Turiu galvoje vidinę laisvę.

Šiandien svarstyti, kas yra laisvė ir buvimas laisvam, sunkiau, nes žmogus pristatomas kaip nuolat evoliucionuojanti, tenkinanti savo poreikius ir neaišku dėl ko bandanti išgyventi būtybė, o ne vientisas asmuo. Tokiu atveju tegalime kalbėti apie išorinę laisvę.

Esu įsitikinęs, kad žmogus yra Dievo kūrinys – konkreti vientisa asmenybė, o laisvė yra sąlyga žmogui būti žmogumi. Dievas sukūrė žmogų išskirtinai garbingą – panašų į save, Jis sukūrė žmogų būti laisvą. Deja, dėl šios laisvės turime galimybę ją prarasti ir susipančioti begale pančių. Tačiau Dievas mus nuolat kviečia tapti laisvus ir būti tais garbingais pagal savo panašumą

sukurtais asmenimis. Kalbant abstrakčiai, kūrinys negali turėti absoliučios laisvės, bet mes turime laisvę būti tuo, kuo esame sukurti.

Tiesa padarys jus laisvus

Viena iš populiariausių Biblijos vietų šia tema yra Jėzaus žodžiai: „Jei pasiliekate mano žodyje, iš tiesų esate mano mokiniai; ir jūs pažinsite tiesą, ir tiesa padarys jus laisvus“ (Jn 8, 31–32). Šiandien Jėzaus pasakymas „Jei pasiliekate mano žodyje“ skamba neįprastai, galbūt todėl populiariesnis vertimas yra „Jei laikysitės mano mokslo“. Tuometiniam hebrajų kultūros žmogui žodis, žodžiai buvo labai stipri sąvoka. Beje, ir šiauriniai psichologai teigia, kad „pasaulis mums yra ne toks, koks yra, o toks, kokį mes jį įsivaizduojame“. Taigi, mums asmeniškai pasaulis yra toks, kokį jį mintyse susidėliojame sąvokomis ir žodžiais. Jėzus supranta, kad žmonės daugelį dalykų nusistato neteisingai. Neteisingai vertiname save, pasaulį, Dievą, ir šis neteisingas supratimas yra mus pavergęs. Kartu ir elgiamės neteisingai. Jėzus siūlo mums kitą sampratą, kitus žodžius – teisingus ir galinčius išlaisvinti.

Nesąmoningos nuodėmės

Dar liūdniau mūsų laisvė atrodo skaitant kitas Biblijos vietas, nedviprasmiškai parodančias, kad net ir norėdami tarnauti Dievui ir siekdami gero ne visada esame pajėgūs tai padaryti. Dovydas meldžiasi: „Savo klaidas kas gali pastebėti? Apva-

lyk mane nuo kalčių, kurių nejaučiu!“ (Ps 19, 13).

Arba štai apaštalas Paulius sako, kad žmogus lieka suvaržytas nuodėmingos prigimties net ir suvokdamas, kas gera, o kas bloga. Jis rašo: „Aš net neišmanau, ką darąs, nes darau ne tai, ko noriu, bet tai, ko nekenčiu. <...> Aš žinau, kad manyje, tai yra mano kūne, negyvena gėris. Mat aš sugebu gero trokšti, o padaryti – ne. <...> Juk kaip vidinis žmogus aš žaviuosi Dievo įstatymu. Deja, savo kūno nariuose jaučiu kitą įstatymą, kovojantį su mano proto įstatymu. Jis paverčia mane belaisviu nuodėmės įstatymo, glūdinčio mano nariuose“ (Rom 7, 15–22). Nemanau, kad šiems Pauliaus žodžiams reikia komentaro. Tai, apie ką jis kalba, mes visi jaučiame savo kailiu.

Mokslas

Biblija nesiūlo kažkokių magiškų atsakymų ir greitų kelių į visišką laisvę. O ką gali pridurti šiandieninis mokslas? Juk kažkada ideologizuoto mokslo filosofai labai mėgo aukštinti mokslo pastangas išlaisvinti žmogų. Tačiau ir šiandieninis mokslas daugiau ar mažiau kalba apie determinizmą, t. y. žmogus, jo elgesys ir sprendimai yra ribojami daugelio dalykų, tokių kaip: neįsisąmoninti motyvai, išorinis skatinimas, ankstyvos vaikystės patirtis, fiziologiniai procesai, genetikos veiksniai, kultūrinė aplinka.

Paprastai sveikas žmogus mano, kad jis laisvai priima racionalius sprendimus. Tačiau JAV mokslininkai atrado, jog mūsų sprendimus veikia, regis, visai nežymūs dalykai. Kokį sandorį sudarysime, gali

priklausyti nuo to, ar sėdime ant kietos kėdės ar minkštame fotelyje. Daiktai, aplinka – visa tai veikia mus labiau, negu mums atrodo. Štai dar keletas neracionalaus žmogaus mąstymo pavyzdžių: žmogus brangiau vertina tuos daiktus, kuriuos turi; placebo efektas didesnis, jei už vaistus buvo sumokėta brangiau; žmogus tampa sąžiningesnis, jeigu jam primeni apie moralę. Atrodo, suaugęs žmogus apie moralę jau žino kas tik įmanoma, bet gerai žinomų dalykų priminimas padeda jam jų laikytis. Pavyzdžiui, per sekmadieninius pamokslus tarsi nieko labai naujo neišgirstame, o visgi žinomų dalykų priminimas mums padeda. Todėl ir Bibliją skaitome ne po vieną kartą, nes norime, kad Dievo žodis, o ne kažkas kita, mus valdytų.

Ar Dievas (Jėzus) laisvas?

Žinant žmogaus laisvės problemas, gali kilti klausimas, ar laisvė apskritai įmanoma. O kaipgi Dievas? Ar pats Dievas yra laisvas? Štai Džonas Stotas (Jonh Stott) pažymi, kad net ir Dievas negali daryti absoliučiai bet ko. Nes Raštas sako, jog Jis nemeluoja, negundo, nepakenčia blogio, Jis nekuria absurdo. Tačiau Dievas yra laisvas, nes Jis visada daro tai, ką nori daryti. Jo sprendimai nepriklauso nuo nuotaikos ar užgaidų. Dievas laisvas visada būti savimi. Savęs Jis negali išsižadėti (plg. 2 Tim 2, 12). Taigi Dievo laisvė – būti savimi. Todėl ir mums prieinama laisvė – būti savimi.

Kad būtų dar aiškiau, turime galimybę žiūrėti į Jėzaus gyvenimą žemėje. Jėzui, žinoma, tinka tai, kas buvo pasakyta

Dievą. Jis buvo laisvas būti savimi. Jis buvo laisvas nuo nuodėmės. Tačiau – tai mums labai svarbu ir guodžia – nors ir būdamas Dievas, žemėje Jėzus gyveno kaip žmogus. Kaip tikras žmogus pagal Dievo valią. Paulius sako – antrasis Adomas. Toks tobulo ir laisvo žmogaus gyvenimas turėtų priklausyti kiekvienam žmogui. O Jėzus, kaip žmogus, apie save kalbėjo tarsi apie žmogų-funkciją, deklaravo savo atsidavimą ir priklausomybę nuo Tėvo – atėjau įvykdyti Tėvo valios, darau Tėvo darbus. Atsakydamas Pilypui Jėzus sako: „Kas matė mane, matė Tėvą! <...> Aš esu Tėve ir Tėvas manyje? Žodžius, kuriuos jums kalbu, ne iš savęs kalbu; Tėvas, esantis manyje – Jis daro darbus“ (Jn 14, 8–9). Ir Jo atsidavimas Tėvo valiai buvo besąlygiškas. Iki mirties. Nepaisant to, Jis pabrėždavo, kad yra laisvas. Jėzus, vykdydamas Tėvo valią, buvo savimi. Jo laisvės būti savimi neribojo išoriniai suvaržymai. Jis turi visišką savo gyvenimo ir savo gyvybės laisvę, todėl sako: „Niekas neatima jos (t. y. gyvybės) iš manęs, bet aš pats ją laisvai atiduodu. Aš turiu galią ją atiduoti ir turiu galią vėl ją atsiimti; tokį priesaką aš esu gavęs iš savojo Tėvo“ (Jn 10, 8).

Jėzus buvo laisvas ir kartu visiškai priklausomas nuo Tėvo – į tai esame kviečiami ir mes. Jn 14, 16–20 Jėzus kalba apie Šventosios Dvasios atsiuntimą ir pažada: „Tą dieną jūs suprasite, kad Aš esu savo Tėve, ir jūs manyje, ir Aš jumyse.“ Tam, kad galėtume būti savimi, mums reikia būti su Jėzumi. Reikia pripažinti priklausomybę nuo Dievo.

Sąmoningas laisvėjimas

Gal kam pritrūko šiame straipsnyje aiškių Dievo visagalybės, išgelbėjimo per Jėzaus mirtį, Dievo Dvasios veikimo krikščionyse tiesų? Taip, jos svarbios ir savaime suprantamos kiekvienam krikščioniui. Tik kartais mes jas esame linkę supriešinti su žmogaus pastangomis, žmogaus laisva valia. Tačiau Biblija to nedaro. Nežinau, kokių būdu, jei reikia, tai ir stebuklingu, Dievui nesikerta Jo visagalybė, Jo veikimas ir žmogaus laisva valia bei mūsų, kad sąlygiškai laisvos, pastangos Jam tarnauti.

Tik, kaip matome, mums reikia susivokti. Norėtusi būti laisviems savaime, būti patiems savimi natūraliai, be pastangų. Deja, turime taikstyti su vis dar tebeveikiančia nuodėmės realybe ir jungtis į laisvėjimo procesą sąmoningomis pastangomis. Mums nuolat savo mintis reikia koreguoti pagal Dievo žodį ir tai turime daryti nuolat melddamiesi ir įsiklausydami. Ir netgi nuolat primindami sau patiems, kaip darė Dovydas: „Mano siela, šlovink Viešpatį“ (Ps 103, 1). Sau laisvėti turime krikščionių bendruomenės, kuriose galime padėti vieni kitiems. „Kristaus žodis tegyvuoja jumyse vaisingai. Mokykite ir raginkite vieni kitus visokeriopa išmintimi; su dėkinga širdimi giedokite Dievui psalmes, himnus ir dvasines giesmes“ (Kol 3, 16, plg. Žyd 3, 13).

„Covenant players“ apie laisvę Kristuje

Organizacija „Covenant players“ (www.covenantplayers.org) įkurta 1963 m. Jos nariai per vaidinimą, trumpą spektaklį siekia paliesti žmogaus širdį, priversti jį susimąstyti apie tai, kuo ir kodėl jis tiki, padėti žengti žingsnį gilesnio tikėjimo ir didesnio atsidaavimo Kristui link. „Covenant players“ tarnauja įvairiuose pasaulio regionuose – Šiaurės Amerikoje, Europoje, Australijoje, Naujojoje Zelandijoje, Kinijoje, Afrikoje, Azijoje, Lotynų Amerikoje, su tam tikra programa lankydama bažnyčias, mokyklas, senelių namus, karinius dalinius ir kt.

Šios organizacijos narių prašėme pasidalyti mintimis apie laisvę Kristuje.

Florence

Manau, kad Jėzus mane išvadavo nuo ateities baimių, nes aš žinau, kur einu. Jis išlaisvino mane nuo baimės dėl to, ką pagalvos apie mane kiti, nes aš labiausiai noriu patikti Dievui.

Robin

Vienas iš laisvės Kristuje aspektų – tai laisvė nuo mirties baimės. Nebesvarbu, kada Dievas norės mane paimiti, nes aš žinau, kur einu. Laisvė nuo pasaulio spaudimo būti tuo, kuo pasaulis nori kad aš būčiau. Laisvė būti „išprotėjusiai“ dėl Kristaus – manęs toks žodis nežeidžia. Taip pat laisvė nuo streso gyventi savo pastangomis – Dievas yra mano Aprūpintojas.

AmyLo

Jeigu nebūtume laisvos Kristuje, mums būtų sunku daryti tai, ką darome dabar. Tai – ne paukščio laisvė skristi bet kur. Mes, žmonės, kalbėdami apie mokymąsi surasti laisvę Kristuje, kalbame apie pilnatvę ir gyvenimo apstybę.

Kai atgimstame Jame, Jis mus išlaisvina. Vis dėlto mes esame linkę vėl užsidėti savo grandines. Tačiau privalome gyventi laisvi Kristuje. Anot apaštalo Pauliaus žodžių iš Laiško korintiečiams, dalis to – mirtis sau. Negali gyventi Kristaus teikiamoje laisvėje nenumiręs sau. Mūsų atveju, kai turime gyventi kartu 4 mėnesius po 24 val. per parą, yra daug progų veikti vienai kitą – „paspausti mygtukus“. Krikščioniškoje bendruomenėje yra daugybė progų paaukoti savo norus, troškimus ir gyventi dėl kitų, kaip to moko ir apaštalas Paulius. Repetacijos – tai dar viena situacija, kai tenka numirti sau. Tai tampa labai praktiška proga aukoti save kaip gyvą auką. Ant aukuro padedame save, savo išdidumą ir sakome, kad tų dalykų sau nepasilaikysime. Atiduodu save visą. Kai ateiname į repetiją, turime palikti viską ir dėti visas pastangas. Kuo mažiau turime išdidumo įgūdžiuose ir darbuose, tuo daugiau veikimo laisvės paliekame Viešpačiui. ■

Laisvės sparnai

Lina Andronovienė

Matote, aš taip ilgai
laukiau
Tobulo Laiko,
kuomet Dievas
atsiųs
Būtent man skirtą Žmogų,
kuris taip ir nepasirodė.
Klausiausi Choro
krikščionių balsų,
kurie vis kartojo
'Dievas
tau yra kažkur numatęs
Žmogų'.
Taigi vis laukiau
ir laukiau ... (1)

Tokio choro balsus neretai girdime ir mūsųose. Ypač garsiai jie skamba tiems, kas tebelaukia jiems numatytojo, Dievo siūsto gyvenimo draugo, bet patarimų ir pažadų neišvengia net ir savo būkle patenkinti viengungiai. Atrodo, jog čia būsime pasidavę įtakai mus supančio pasaulio, ilgą laiką teigusio, jog gyvenimas ne poroje – nevisavertis. Net ir šiame straipsnelyje nuolat susidūriau su tuo, kaip sunku paprastai, bet teisingai apibūdinti priešingybę gyvenimui su sutuoktiniu. Trumpiausias kelias būtų

kalbėti apie „vienišus“ žmones, tačiau liežuvis neapsiverčia taip sakyti: tai jau savaime teigia, jog būti be partnerio reiškia jausti vienišumą. Kalbėti apie „nevedusius / netekėjusias“ taip pat suponuoja, jog vesti ar tekėti — tai norma, o nevedę / netekėjusios yra išimtys iš jos. Jau pati mūsų kalba parodo, kokią prasmę įdedame į šiuos žodžius. Arba štai frazė „mano antroji pusė“ — kas tuomet yra žmogus, neturintis savo „pusės“?

Kitas žodis, kuriuo kartais apibūdinami nevedę žmonės, yra susijęs su laisvės samprata: „laisvas / laisva“, vadinasi, nesusisaistęs santuokiniais ryšiais. Šio straipsnelio mintis pradėjau dėlioti traukinyje, tikėdamasi ramiai padirbėti, tačiau pasitaikė šnekus pakeleivis. Nežinodamas, apie ką šiuo metu mąstau, bet norėdamas pasipasaakoti, tarstelėjo: „Kas yra laisvė? Va, šiandien aš laisvas, o grįšiu namo, ir vėl būsiu žmonos kontroliuojamas.“

Na, ne visos žmonos ir ne visi vyrai gyvenimą santuokoje supranta kaip kontroliavimą, nors tiesos šiame posakyje esama. Tačiau jeigu kontrolės

nebuvimas ir būtų visa toji laisvė, kurią suteikia gyvenimas be sutuoktinio, tuomet teisingai darytų liūdintys, jog liko be sutuoktinio, ir teisingai elgtųsi tie, kurie stengiasi bažnyčių gyvenimą sutalpinti į šeimų interesų tinklėlį.

Man rodos, kad apie tai, ką reiškia būti laisviems, nesusaisytiems santuokos ryšiais, teigiame ir per daug, ir per mažai. Viena vertus, dažnai pasakome daugiau nei turėtume. Nors ir suvokiame, kaip garsiai Šventasis Raštas kviečia į visišką atsidavimą Dievui, ir tuo visa kita, kartu ir šeimą, išstumia iš pirmojo plano, tačiau praktiškai krikščionišką gyvenimą be šeimos laikome išimtimi arba ypatingu pašaukimu. Neretai įsivaizduojame, jog dauguma tų, kurie nėra susaisyti santuokiniais ryšiais, turi aiškų pašaukimą į viengungystę iš Dievo ir todėl jiems nepriklauso ilgėtis šeimos. O jeigu šeimos norisi — vadinasi, reikia teisingai melstis, teisingai gyventi, ir Dievas duos. Įvelkame savo žodžius į dvasingumo rūbą, ko gero, tam, kad nereikėtų susidurti su konkrečiais, kai kada net labai skaudžiais klausimais, savo ar kitų. Nenuostabu, jog „laisvi ne savo noru“ ima abejoti, ar Dievas išties yra toks mylintis, jeigu nesiunčia taip trokštamo gyvenimo partnerio, su kuriuo galima būtų kurti šeimą ir sulaukti palikuonių? O gal Jis už kažką baudžia?.. Taigi, kalbėdami apie tokią laisvę, neretai mėginame pasakyti per

Austėja Liupševičiūtės nuotrauka
Modelis: Monika Sakalauskaitė

daug — pernelyg pasitikėdami savo teiginiais bei išankstiniais atsakymais, nepalikdami vietos tylai bei neatsakytams klausimams.

Tačiau tuo pat metu apie laisvę nuo santuokinių ryšių pasakome mažiau nei turėtume. Sakome, jog Dievas visuomet Jį mylintiems trokšta geriausio, ir tuo pat metu susitelkiame ties teiginiais apie šeimos svarbą ir krikščioniškos šeimos laimę. Ką belieka galvoti viengungiams, kuomet meldžiamasi „už ligonius, apleistus, gyvenimo draugo neturinčius“? (Tikras pavyzdys!) Nebeišgirstame Jėzaus žodžių, kurie, kaip ir Jo gyvenimo žemėje laikais, taip ir dabar, sudrebina mūsų supratimą, koks yra Dievas, ką iš tiesų reiškia būti žmogumi bei patirti gyvenimo pilnatvę. Nebeprišimename, kas, anot evangelijų, pirmučiausia yra Jėzaus ir mūsų šeima (Mk 3, 33-35). Nebemokame kartu su apaštalu Pauliumi linkėti „neblaškomo atsidavimo Viešpačiui“, ir leisti nevėdušiams ir netekėjusioms Kristaus mokiniais ir mokinėms būti pranašais mūsų susipainiojusioje, neviltyje besikapstančioje visuomenėje.

Kuo jų gyvenimas pranašiškas? Tuo, kad jų gyvenimo būdas mums primena pasitikrinti, ar mūsų pačių Dievo bei krikščioniško gyvenimo įsivaizdavimas nebus rastas supanašėjęs į šį pasaulį. Tuo, kad jie ypač akivaizdžiai gali liudyti tiesą, jog mūsų visų gyvenimo ašis turėtų būti Dievas ir Joreikalai. Ir tuo, kad šie Kristaus sekėjai paprastai aštriau nei kiti susiduria su klausimu, kuris turėtų nuolatos skambėti kiekvienam iš mūsų:

kur glūdi mano gyvenimo prasmė, kam skirtos mano jėgos ir mano prioritetai, ir kur yra tikroji gyvenimo pilnatvė? Kartais manome, jog į tokį klausimą užteko atsakyti kartą ir visiems laikams, tuomet, kai pasirinkome Kristaus kelią. Tačiau atsakyti į jį būtina vis iš naujo, kad netaptume tais, kurie žino teisingą teorinį atsakymą (žinoma, tai „Jėzus“!), o gyvena, tyčia ar netyčia, pagal visai kitus principus ir vertybes.

Tad kokie tie tikrieji laisvės Kristuje sparnai? Juos pajuntame tuomet, kai laisvės suvokimas tampa atspirties tašku pasipriešinti visuotinai priimtos gyvenimo rutinos palaikomoms iliuzijoms. Jie ima dygti, kai savo laisvę suvokiame ne tik kaip laisvę nuo kažko, bet ir laisvę dėl kažko. Pajuntame jų šiurenimą, tą laisvę ėmę liudyti visomis savo gyvenimo plotmėmis, džiaugdamiesi visomis Dievo siunčiamomis palaimomis, kurių taip dažnai nepastebime, kol neprarandame. Tačiau iki galo tokie sparnai išsiskleidžia tuomet, kai šios laisvės dovanomis dalijamasi su kitais ir kai ji praktikuojama kartu su visa Kristaus sekėjų bendruomene. Tokia bendruomene, kuri suvokia, jog „laikas trumpas! Belieka tiems, kurie turi žmonas, gyventi, tarsi jų neturėtų, ir kurie verkia, tarsi neverktų, ir kurie džiaugiasi, tarsi nesidžiaugtų, ir kurie perka, tarsi neįsigytų, ir kurie užsiėmę pasaulio reikalais, kaip neužsiėmę. Juk šio pasaulio pavidalas praeina“ (1 Kor 7, 29b-31). ■

(1) Kathy Keay. Letters from a Solo Survivor. London: Hodder and Stoughton, 1991, 209-210 p. Vert. Linos Andronovienės.

Tik neaplenki

Tu tik nepasitrauk nuo mano vargšo lūšnos!
Aukštai iškelsiu ilgesio žibintą –
Nors gelia kojas skaudžiai šaltos pusnys
Ir kelias į Tave dar nepramintas.

Net jeigu būtum viesulas beribis –
Be baimės pasitiksiu Tavo jėgą.
Nublokšk pelus, kurie už auksą žiba,
Tegul nubus širdis, – antai sušalus miega...

Tik neaplenki, kaip žemai bekrisčiau!
Nepasigiesiu nieko ir nesigailėsiu,
Jei tiktai sugrąžinsi, kad tikrai sugrįžčiau,
Jeigu tik pažadi, kad eisim dviese...

Elena Kaminskienė

Jolantos Stanulionytės iliustracija

Dievo rankose

Dievo rankose – būtys ir nebūtys,
Džiaugsmo fiestos ir... skausmo bedugnės.
Čia – visi atradimai ir... netektys,
Ir ramybė, ir nerimo ugnys...

Dievo rankose – visos akimirkos:
Tai, kas buvo, yra, ko dar viliamės.
Tik jose mes parklupę išnykstam,
Tik iš jų sugrąžinti pakylame...

Dievo rankose – mūsų sumanymai,
Paklusnumo drąsa, meilės ryžtas...
Vienas kitą parėmę užaugame,
Kad į Tėvo rankas vėl sugrįžtume. ■

KRIKŠČIONIUI LYDERIUI - KRIKŠČIONIŠKAS CHARAKTERIS

Steponas Ribokas

Kas svarbiausia krikščioniui lyderiui – pastorium, vyresniajam, diakonui ar bet kuriam kitam, užimančiam lyderio poziciją bendruomenėje ar organizacijoje? Bandant atsakyti į šį klausimą, pirmiausia reikia išsiaiškinti, kas yra krikščionis lyderis.

Robert Clinton krikščionį lyderį apibūdina taip: „Krikščionis lyderis yra asmuo, turintis Dievo duotą gebėjimą ir atsakomybę daryti įtaką tam tikrai Dievo žmonių grupei, kad būtų pasiektas Dievo tikslas jai.“ Šiame lyderio apibrėžime svarbiausia vieta skirta Dievui. Lyderis yra žmogus, turintis Jo duotas savybes, Jo suteiktą atsakomybę vesti Jo žmones į Jo tikslą. Taigi lyderiui reikia tų dalykų, kuriuos Dievas laiko svarbiausiais.

Lyderis – tai asmuo, darantis įtaką. Organizacijos sėkmės ir nesėkmės daugiausia priklauso nuo jos lyderio. Todėl išrinkti ir paskirti lyderį – labai svarbus etapas bet kurioje organizacijoje. O kalbant apie bažnyčią, tai yra vienas iš svarbiausių etapų.

Bet kurioje organizacijoje, renkantis lyderį, pagrindinis aspektas yra jo charakteris. Tai ypač svarbu, kai mes kalbame apie bažnyčios lyderius ar pastorius. Naujasis Testamentas parodo, kad lyderiai

pirmiausia išsiskiria ištikimybė. Jie yra ištikimi savo charakteriu, savo tikėjimu, savo darbais. Tam, kad bažnyčios būtų ištikimos ir dvasiškai orientuotos, reikia, kad ir jų vadovai būtų ištikimi ir dvasiškai orientuoti.

Svarbiausias klausimas renkantis lyderį yra toks: „Kaip atpažinti tą žmogų, kuriam būtų galima patikėti valdžią?“ Koks yra svarbiausias elementas, parodantis, kad žmogus tinkamas dvasinei lyderystei bažnyčioje? Ar jo talentai? Ar asmenybė? Ar teologinis išprusimas? Asmeninė karjera? Dovanos? Nors pragmatiniais tikslais galima būtų diskutuoti šiais klausimais, tačiau Biblija pateikia savo prioritetus. Turint omenyje, kad žmogus, į kurį žiūrima kaip į potencialų lyderį, yra atgimęs, matomas krikščioniškas charakteris yra pats svarbiausias reikalavimas dvasiniam lyderiui.

Paulius, rašydamas Timotiejui, matomą krikščionišką charakterį iškelia į pirmą vietą. Jis reikalauja, kad tie, kurie yra paskiriami vyresniaisiais, nebūtų naujaticiai, „kad nepasididžiuotų ir nepakliūtų į pasmerkimą kaip velnias“ (1 Tim 3, 6). Taip pat kalbėdamas apie diakonus, jis reikalauja, kad „jie turi būti išbandyti, o paskui, jei pasirodys esą be kaltės, tegul diakonauja“

(1 Tim 3, 10). Lyderio našta yra labai sunki, ir gebėjimas išstovėti sunkiose situacijose reikalauja dvasinės brandos. Todėl jis perspėja Timotiejų neskubėti paskirti lyderius: „skubotai niekam neuždėk rankų“ (1 Tim 5, 22). Nebent jie gali prisiimti atsakomybę už nuodėmingas situacijas, kurios neišvengiamos, kai žmogaus charakteris nebegali pakelti jam suteiktos atsakomybės. Tai yra bendras principas – žmogus turi parodyti tinkamą charakterį, prieš paskiriant jį lyderiu.

Krikščioniško charakterio bruožai, kurie keliami kaip reikalavimai vyresniesiems, vyskupams, diakonams (1 Tim 3; Tit 1, 5-9), nėra išskirtiniai, jų taip pat tikimasi iš bet kurio kito krikščionio. Apie krikščionišką charakterį kalba ir daug daugiau Naujojo Testamento vietų: Mt 5-7; Jn 15; Rom 8; 12-15, 6; Gal 5; Ef 4, 6-9; Kol 3-4, 6; Jok 1; 3, 13-18; 1 Pt 1, 13-3, 15; 5, 1-11; 2 Tim 2 ir t. t. Apibendrinus krikščionišką charakterį galima paaikškinti kaip požiūrius ir bruožus, kuriuos žmoguje sukuria Dievo Dvasia, veikdama tiek, kiek žmogus leidžia. Jai tai daryti savo gyvenime ir siekia Kristus (per Dievo žodžio skaitymą, maldą, dalyvavimą Viešpaties vakarienėje, dvasines disciplinas). Dievotumo vaisiai auga ir stiprėja po truputį. Keista, bet daugelis krikščionių, taip pat ir lyderiai, turi pripažinti, kad kuo ilgiau gyvena krikščionišką gyvenimą, nors ir kokius „šventus“ juos matytų kiti, jie vis geriau supranta savo netobulumą

ir „nešventumą“. Užuo tyrinėjus, kiek žmogus atitinka ar neatitinka lyderio reikalavimus, galima būtų paklausti: „Ar matome žymius žmogaus krikščioniško charakterio trūkumus?“ Į tokį klausimą lengva atsakyti, tereikia daugiau laiko praleisti su žmogumi, kad geriau jį pažintume. Vyresniesiems ar pastoriams mąstant apie būsimus lyderius toks kandidato pažinimo būdas turėtų būti svarbiausias.

Dažnai tiek bažnyčios, tiek bet kurios kitos krikščioniškos organizacijos gyvenime esminius dalykus užgožia pragmatiški pasirinkimai. Tempas, programos, projektai ir konkurencija, deja, diktuoja savo sąlygas. Ir įprastas rezultatas yra tiek

lyderių, tiek ir kitų žmonių pasimetimas, nuoskaudos, nesutarimai. Tai parodo, kiek krikščionių bažnyčia gali būti persmelkta pragmatizmo dvasios. Yra bent trys elementai, kurie stipriai konkuruoja su charakteriu dėl pirmumo pozicijų.

Efektyvumas ir ekspertizė dažnai yra iškeliami į neproporcingas aukštumas, lyginant su reikalingu charakteriu. Kai jie tampa svarbesni už dievotą charakterį, mes esame tik per žingsnį nuo to, kad bažnyčios šlovinimo tarnystei nuspręstume pasikviesti profesionalią muzikos grupę, kuri neturi nieko bendro su krikščionybe. Toks pasirinkimas liudija, kad labiau tikimasi, jog Dievas laimins per žmonių gebėjimus ir talentus. Tačiau pamirštama, kad Jėzus pats pasakė, jog pastatys savo bažnyčią, ir kad Dievas per istoriją naudojo lyderius, kurie buvo mažiausiai kvalifikuoti jiems pavestoms užduotims atlikti. Dievas labiau laimina dievotus, panašius į Kristų žmones.

Bažnyčios noras būti pripažintai ir priimtai visuomenės. Bažnyčios vadovavimo stilius panašėja į bet kurios verslo organizacijos, siekiančios sukurti produktą, kuris patenkintų vartotojus, stilių. Geresnis šlovinimo stilius, kuris būtų priimtinas daugumai žmonių, ir būtų šiuolaikiškas; pamokslai, kurie būtų patogūs ir priimtini klausytojui; jaunimo programa, kuri būtų geresnė už tą, kurią siūlo „pasaulis“, ir t. t. Rūpestis būti suprantamiems pasauliui yra geras rūpestis, tačiau kai *padaryti* tampa svarbiau nei *padaryti teisingai*, krikščioniško charakterio poreikis jau tampa neesminis.

Asmeninė sėkmė ir savęs realizavimas dažnai skatina įsitraukti į tarnystes dėl asmeninių interesų ir nebūtinai susijęs su

asmeniniu šventumu. Visuotinė tikinčiųjų kunigystė – tai biblinis mokymas, kuris ragina kiekvieną tikintįjį būti aktyvų bendruomenėje ir už jos ribų. Akivaizdu, kad kiekvienas krikščionis, kuriam yra pavesta atsakomybė, greičiau auga ir bręsta dvasia. Tačiau vėlgi, ar tarnavimas yra pagrindinis tikslas? Bažnyčios strategija dažnai sukurama taip, kad kiekvienas galėtų dalyvauti tarnystėje, tačiau nebūtinai tai užtikrina pastoracinę rūpybą. Juk pagrindinis krikščionio tikslas ir pašaukimas yra šventėjimas (1 Tes 4, 3), pagrindinis bažnyčios tikslas – sielų išgelbėjimas.

Taigi kiekvieno krikščionio lyderio uždavinys yra rūpintis, kad pirmi dalykai ir išliktų pirmi, nesvarbu kuriuo istoriniu laikotarpiu gyvename, kokios kultūrinės srovės dominuoja, netgi nesvarbu tai, kas yra madinga krikščioniško dvasingumo ar bendruomenės praktikos srityje. Kiekvieno krikščionio lyderio didžiausias troškimas yra matyti žmones, augančius dievotume. Štai čia unikalūs yra pastoriaus ar vyresniojo vaidmuo. Išskirtinis reikalavimas bažnyčios vyresniesiems yra gebėjimas mokyti (1 Tim 3, 2). Paulius, mokydamas Timotiejų, nurodo, jog tam, kad Dievo žmogus taptų brandus ir pasiruošęs visiems geriems darbams, Dievo žodis yra naudingiausias (2 Tim 3, 16-17).

Mokyti, barti, taisyti, auklėti teisumui yra tai, ko reikėtų laukti iš kiekvieno lyderio.

Subrandintas, tvirtas charakteris suteikia laisvę tarp daugybės galimybių atsirinkti tai, kas yra teisinga, ir nepasiduoti spaudimui aukoti kokybę kiekybinių vertybių kontekste. 🙏

apie laisvę Kristuje

Otonas Balčiūnas

Turbūt nesuklystume pasakę, jog žmogus iš prigimties siekia laisvės - nevaržomai, savo nuožiūra elgtis įvairiose gyvenimo situacijose. Išties galimybė laisvai pasirinkti, mąstyti, kalbėti ar kitaip save reikšti yra gyvenimo pilnatvės dalis.

Tačiau lygiai taip pat akivaizdu ir tai, kad pasaulis nesisuka aplink kiekvieno žmogaus asmeninius norus ir siekius. Nekliudoma vieno laisvė dažnai gali pasidaryti suvaržymu ir apribojimu kitam. O klaidingi pasirinkimai, nors ir laisvi, gali tapti tikrais spąstais pačiam žmogui.

Pavyzdžiui, nevaržomas kūno poreikių tenkinimas gali pavirsti į gyvenimą griaušančią priklausomybę. O vadinama laisva, „be tabu“ vertybių sistema gali būti tikra našta ne tik pačiam žmogui, bet ir jį supantiems. Gal dėl to ir nėra vieno, visaapimančio laisvės paaiškinimo? Akivaizdu tik, kad žmogaus laisvė iš esmės nėra duotybė, bet reikalauja ir išminties, ir supratimo, ir pastangų, ir kt.

Apibendrintai kalbant galima būtų teigti, kad tikra laisvė turėtų atnešti žmogui laimės, saugumo ir pilnatvės pojūtį. Žmogus turi turėti galimybę laisvai rinktis, tačiau tokia laisvė turėtų statydinti asmenybę. Galiausiai vienu laisvė neturėtų tapti priespauda kitiems. Greičiau atvirkščiai – tikra laisvė turėtų būti pilna atjautos ir atsakomybės už aplinką. Na, o kaip yra mūsų gyvenime, turėtume visų pirma atsakyti patys sau. Aišku viena, tokios laisvės paieška – nelengvas dalykas. O ir pasiklysti šiame ieškojime nesunku.

Į pagalbą čia ateina Evangelija. Ji pasiūlo visaapimančią žmogaus išlaisvinimo ir išsilaisvinimo išeitį Kristuje.

Kristuje laisvė

Šitaip sudėjus žodžius išryškėja laisvės ištakos. Krikščionišku požiūriu, svarbesnis žodis yra Kristus. Laisvė negali būti tinkamai paaiškinta ne sąsajoje su Kristumi. Laisvė visų pirma yra apibrėžiama Kristaus pažinimu. Ji ir atrandama, ir įkūnijama tik per Kristų, Kristuje ir Kristui.

Kristus apie savo pašaukimą taip kalbėjo: „Viešpaties Dvasia ant manęs, nes jis patepė mane, kad neščiau gerąją naujieną vargdieniams. Pasiuntė skelbti belaisviams išvadavimo, akliams – regėjimo; siuntė vaduoti prislėgtųjų ir skelbti Viešpaties malonės metų“ (Lk 4, 18-19).

Savo pasiaukojimu – mirtimi ant kryžiaus - Kristus įtvirtino, atnešė asmens išsilaisvinimo galimybę. Dėl visapusiško atpirkimo Kristuje galima atrasti laisvę, kuri neša vidinę ramybę, pilnatvę ir kartu yra jautri, atsakinga aplinkai.

Bene aiškiausiai ta tiesa matoma gyvenimo ir mirties kontekste. Mirtis yra neišvengiama. Bet koks gimimas iškart paženklinamas mirtimi. Šia prasme gyvename tarsi mirties nelaisvėje. Tačiau Kristus išlaisvino mus nuo mirties, suteikdamas amžinąjį gyvenimą. Tokiu būdu mirtis tampa tik perėjimu iš vienos gyvenimo tikrovės į kitą. Tai yra išlaisvinanti duotybė Kristuje. Na, o šiuos dalykus priimame tikėjimu.

laisvė Kristuje

Toks tikrovės pripažinimas yra esminis kelyje į žmogaus, asmenybės išsilaisvinimą. Toliau eina to išlaisvinimo Kristuje įkūnijimas. Tai yra vientisos tikėjimo ir gyvenimo tikrovės kūrimas. Tai pasiekama nuosekliu tikėjimo laikymusi, tikėjimo „čia ir dabar“ realizacija. Paprastai sakant – Kristaus sekimu.

Juk Laisvė Kristuje – nėra laisvė daryti bet ką. Krikščionio supratimu laisvė Kristuje yra laisvė daryti tai, kas atitinka Dievo valią, tikrąją žmogaus prigimtį ir paskirtį. Tam reikia ne tik Dievo valią ir pažinti, ir ją nuolat pasirinkti.

Apaštalas Paulius sako, kad tikintieji turėtų būti to paties nusistatymo kaip ir Kristus. Tai tikinčio žmogaus vientisumo apibūdinimas. Toks žmogus ne tik žino apie Kristų, bet ir mąsto, pasirenka, elgiasi kaip Kristaus sekėjas.

Kristus – Mokytojas. Krikščionis - Jo mokinys. Na, o krikščioniška bendruomenė yra ta aplinka, kur Kristaus mokymas ir aiškinamas, ir palaikomas. Taigi, savo esme krikščioniška bendruomenė yra laisvės Kristuje saugotoja ir asmens išsilaisvinimo aplinka.

Tai suvokti galima tik dėl pirmo einančio Kristaus pažinimo, kai žmogus

pirma suvokia atpirkimo kainą ir tikslą. O to išpažinimo pagrindu apibrėžiamas gyvenimo ir tikėjimo vertybės. Taip išgryninama laisvės samprata ir jos siekis.

Tiesa, šis ėjimas nėra paprastas. Išsilaisvinimo iš prietarų, baimių, priklausomybių, atvirų ar paslėptų nuodėmių kelias gali būti vingiuotas. Čia svarbu pabrėžti būtinybę rasti Kristų ir likti Jame ieškant išsilaisvinimo. Tik toks ėjimas bus vientisiasias, nuoseklus tikėjimo ir laisvų pasirinkimų kelias.

Reikėtų nuolat prisiminti, kad iš vienos pusės Laisvė Kristuje yra duotybė Kristuje, o iš kitos – to paties Kristaus dėka pasiekama tikrovė. Kristus yra ir išgelbėtojas, ir išganytojas. Paprastai sakant, Kristus atnešė laisvę, ir ji yra pasiekama per tikėjimą Kristumi. Tik suvokdami laisvės prigimtį, jos šaltinį galime siekti savo asmenišką išsilaisvinimo. Kristus sako: „Aš – pasaulio šviesa. Kas seka manimi, nebevaikščios tamsybėse, bet turės gyvenimo šviesą“ (Jn 8, 12).

Na, o geriausia aplinka šiame ėjime yra tikinčių žmonių bendruomenė. Joje atrasime daug padrąsinančių pavyzdžių žmonių, iš esmės pakeitusių savo gyvenimą, laimingų, siekiančių savo tikėjimo įkūnijimo kasdieniame gyvenime. Taip galime būti užtikrinti, jog savęs neapgaudinėjame, bet einame tikru, daugelio išbandytu, apaštalų patvirtintu ir Kristaus nurodytu keliu. 🙏

Parengė Nijolė Latužienė

Bet žinau, kuo aš įtikėjau

„Žinau, kuo įtikėjau.“ (2 Timotiejui 1, 12)

Majoras Danielis Vaitlas (Daniel Webster Whittle, 1840–1901) gimė JAV, Masačusetso valstijoje, užaugo krikščionių šeimoje. Prasidėjęs Pilietiniam karui D. Vaitlas išėjo kariauti. Motina, nuoširdi krikščionė, išlydėjo sūnų su malda ir ašaromis, o į kuprinę jam įdėjo Naujajį Testamentą. Vaitlas pradėjo tarnauti leitenantu ir iškilo iki majoro. Kare jam teko pamatyti daug baisumų, dalyvauti daugelyje mūšių ir viename iš jų jis buvo sužeistas į ranką. Ją amputavo iki pat alkūnės. Gulėdamas ligoninėje, jis nutarė ką nors paskaityti. Suradęs kuprinėje motinos įdėtą Naujajį Testamentą, Vaitlas ėmė vieną po kitos skaityti evangelijas. Kiekviena smulkmena jam buvo įdomi, ir jis net stebėjosi, kad viską supranta kaip niekada aiškiai. Perskaitęs Apreiškimo knygą, vėl pradėjo nuo Evangelijos pagal Matą. Ir nors nė nemanė tapti krikščioniu, vis dėlto aiškiai suvokė, kad išganymas įmanomas tik per Jėzų Kristų.

Štai kaip D. Vaitlas aprašo vieną lemtingą gyvenimo epizodą.

Kartą naktį mane pažadino budėtojas:

– *Ten, kitame palatos gale, miršta vaikas. Jis primygtinai prašo, kad aš arba kas kitas pasimelstų už jį. Aš negaliu, esu blogas žmogus. Gal tu pasimelstum?*

– *Ką? – aš nusistebėjau. – Aš irgi negaliu! Per visą gyvenimą nė karto nesimeldžiau. Esu toks pat blogas kaip ir tu.*

– *O aš maniau, jog tu meldiesi, nes mačiau tave skaitantį Bibliją, – nusiminė budėtojas. – Tai ką dabar daryti? Juk negaliu jo taip palikti. Klausyk, eime, pasikalbėkim su tuo vaikinuku!*

Atsikėlęs nuėjau į tolimą palatos kampą. Ten pamačiau mirštantį kokių 17 metų jaunuolį. Išvydęs mane, jis ėmė maldauti:

– *Labai prašau, pasimelsk už mane! Kadaisė buvau geras. Kartu su tėvais eidavau į bažnyčią, lankydavau sekmadieninę mokyklą. Bet tapęs kareiviu išmokau visokiausių blogų dalykų... O dabar aš mirštu, bet nesu tam pasirengęs. Būk geras, paprašyk Dievą, kad man atleistų. Paprašyk Kristaus išgelbėti mane!*

Klausiausi jo maldavimo. Tada atsiklaupiau ir paėmęs mirštančiojo ranką keliais

žodžiais išpažinau savo paties nuodėmes ir prašiau Dievą atleisti man dėl Kristaus aukos. Štai ten, toje vietoje, aš patikėjau, kad man atleista! Ir tuoj pat ėmiau karštai melstis už mirštantįjį. Šis suspaudė man ranką ir nuri-mo. Kai atsistoja, jis jau buvo miręs, o veide atsispindėjo ramybė.

Vadinasi, kad atsigręžčiau į Kristų, Viešpats pasitelkė šį vaikiną. Tikiuosi kada nors pamatyti jį danguje.

Nuo tos nakties D. Vaitlas žinojo, kuo įtikėjo! Po kurio laiko jis buvo paragintas pasišvęsti evangelizacijos darbui. Metams

bėgant jis tapo žymiu evangelistu, pamokslininku ir poetu. Sukūrė žodžius maždaug dviem šimtams giesmių, o joms muziką parašė jo artimi draugai ir bendražygiai. Kalbėdamas apie savo giesmes Vaitlas kartą pasakė: „Tikiuosi, kad niekada nesukursiu giesmės be aiškaus turinio. Yra per daug giesmių, kurių žodžiai skamba be jokios prasmės. Gera giesmė turi būti pagrįsta Dievo Žodžiu ir kalbėti apie Dievo meilę.“

Kai kurios D. Vaitlo giesmės išverstos ir į lietuvių kalbą. Skaitytojams siūlome giesmę „Bet žinau, kuo aš įtikėjau“.

„Manęs laukia teisingo vaikas, kurį aš
dėčiau man atiduotą Viešpatį.“ 2Tm 4,6

T: Daniel W. Whittle

M: J. McGranahan

(Giesmių vainikas, leidykla „Naujasis lankas“, Kaunas, 1998.)

2. Išganantį tikėjimą kaip teikė, nežinau, kaip, Žodžiui Jo pakludamas, ramybę aš gavau.
Bet žinau...

3. Kaip Jo dvasia pakaltina čia žmones, nežinau, kaip veda juos į atgailą, kad grėžias jie tuoju.
Bet žinau...

4. Ar džiaugsmo dienos, ar vargai dar laukia, nežinau, kol Jėzaus veidą mieląjį matysiu pagaliau.
Bet žinau...

5. Kaip Viešpats Jėzus vėl ateis, kada, to nežinau, ar man per mirtį eit reikės, ar Jis ateis pirmiau.
Bet žinau...

EITI TEN, KUR JIS ATIDARO DURIS

Tomas Selevičius

Kai buvau maždaug penkiolikos metų paauglys, su draugais pradėjau klausyti metalo. Kartu su muzika keitėsi ir gyvenimo būdas, apranga, užsiauginau ilgus plaukus, pradėjau gerti alų, lankiau koncertus, į kurias rinkdavosi ir kuriuose šėldavo gauruotųjų minia. Tie šėliojimai dažnai baigdavosi tuo, kad būdavo sudaužyta viskas, ką galima sudaužyti: kėdės, aparatūra, veidai. Gyvenau rajone, kur mūsų – metalistų – buvo mažuma, vyravo kitokios mados – treningų ir skustų galvų. Jaučiausi nesaugiai, norėjau įsitvirtinti jėga, parodyti, kad esu „kietas“. Kai vieni pažįstami iš kriminalinio pasaulio pasiūlė „stogą“, sutikau. Po šio lemtingo sprendimo įsikau į kriminalinę veiklą. Po poros metų tokio gyvenimo man jau grėsė 7–8 metai kalėjimo. Staiga ėmė kankinti nemiga. Mano artimiausius bendražygius vieną dieną suėmė policija, o manęs ne. Tai buvo ne pirmas kartas, kai manęs nepagavo. Jaučiausi tarsi kažkieno saugomas.

Nemigos valandomis rimčiau mažčiau apie gyvenimo prasmę. Tuo metu vienas mano pažįstamas įtikėjo. Maždaug prieš pusę metų su juo rimtai kalbėjaisi. Po to susitikimo

pasikeitė mano nuomonė apie Dievą, supratau, kad tai – ne bobučių pasakos.

Po pirmo pokalbio su pažįstamuoju nenorėjau pernelyg gilintis į šią temą, nes jaučiau, kad jo žodžiuose glūdi tiesa, o aš dar nenorėjau keisti įprasto gyvenimo būdo. Tačiau visa, kas susiję su Dievu, tapo labai aktu. Kadangi mano draugai buvo suimti, o manęs ieškojo policija, likau vienas, mažai su kuo bendravau, slapsčiausi. Dėl nemigos kreipiausi į psichologę, o ji pasakė, kad būtų keista, jei taip gyvendamas miegočiau.

Jeigu noriu normaliai gyventi, turiu apsispręsti „užrišti“ kriminalą.

Tada rimtai susimąsčiau, kad toks gyvenimas man nieko gero nežada, tik nemigą, kalėjimo metus ir nieko daugiau.

Taigi turiu kažką daryti. Viena buvo aišku, kad savo „profesijos“ atsisakau.

Vėl aplankiau savo tikintį pažįstamą, papasakojau jam apie savo apsisprendimą ir paklausiau, ar gali padėti susirasti darbą, o jis pirmiausia pakvietė į bažnyčią. Maniau, jei jau rimtai tvarkausi gyvenimą, reikia išsiaiškinti, ar Dievas yra. Bažnyčioje įdėmiai stebėjau susirinkusius žmones, labai patiko giesmės. Dėmesį patraukė anksčiau parke matyta mergina. Aš ją įsiminiau todėl, kad, mano manymu, ji tarsi kažką spinduliavo ir žinojo, su ja norėjosi kalbėtis apie gyvenimą.

Šlovinimo metu sieloje kažkas pradėjo vyksti, reikėjo tvardyti, kad nepradėčiau verkti. Kas buvo kalbama, nelabai suvokiau, tačiau supratau, kad Dievas mane myli. Panorau būti tarp tų žmonių. Paklausiau savo pažįstamo apie mano matytą merginą. Man pasakė, kad ji serga kraujo vėžiu. Ta žinia buvo pagrindinis motyvas artintis prie Dievo, nes ji, kad ir sunkiai sirgdama, visai neatrodė palūžusi ir nusivylusi. Mano vaizduotė visai kitaip piešė žmogų, sergantį panašia liga. Pažiūrėjęs negalėjai pasakyti, kad tos merginos pečius slegia tokia našta (kiek žinau, šiandien ji yra visiškai sveika, su vyru augina sūnų ir užsiima kūrybine veikla). Supratau, kad aš čia rasiu savo gyvenimo sprendimus. Mano bičiulis davė Naująjį Testamentą ir du nurodymus – skaityti ir melstis. Tuos nurodymus pareigingai vykdžiau. Tada pirmąkart sąmoningai meldžiausi. Patyriau keistą jausmą, nes supratau, kad darau kažką labai svarbaus; jaučiau, kad žengiu reikšmingą žingsnį.

Skaitydamas Bibliją pamačiau, koks Jėzus yra iš tikrųjų. Naujajame Testamente silpno Jėzaus nepamatysi. Jis taria žodį ir kažkas įvyksta, ir tai ne silpnumo, o jėgos, kurią sunku įsivaizduoti, požymiai. Jis

išvarinėjo demonus, gydė ligonius, rimtai ir aštriai diskutavo su žmonėmis.

Mano gyvenimas ėmė keistis: pradėjau eiti į bažnyčią, atsirado naujų draugų, naujų įpročių, švarių – savo rankomis uždirtų – pinigų. Teko išsiskirti su senais draugais jiems visiems paaiškinus, kodėl keičiu gyvenimo kryptį. Nauji tikintys pažįstami man suteikė ne tik dvasinę paramą – priėmė pas save gyventi, padėjo susirasti darbą, gerai nepažinodami pasitikėjo manimi. Prasidėjo naujas gyvenimo etapas: iškart pradėjau dirbti – ėmiausi dailidės amato, po pusantų metų įstojau mokytis į Teologijos koledžą, kur susipažinau su būsima žmona.

Praėjo ketveri metai. Senieji mano draugai, pasodinti prieš man įtikint, išėjo iš kalėjimo, o aš dar nebuvo atsiskaitęs su teisėsauga. Baigėsi paso galiojimo laikas – negalėjau nei tuoktis, nei legaliai dirbti, nei išvažiuoti į užsienį, nei įsigyti vairavimo teisių. Visos durys buvo uždarytos, išskyrus vienas. Supratau, kad atėjo metas tvarkytis reikalus ir su teisėsauga. Pusę metų rengiausi: teisiniams reikalams spręsti susiradau advokatą, o dvasinės pagalbos ieškojau skaitydamas ir melsdamasis, ir tikrai radau į ką atsiremti. Viską, ko man reikia, radau Dievo pažade, besikartojančiame Biblijoje nuo pat Pradžios knygos: „Nebijok, aš būsiu su tavimi.“ Nuėjau į prokuratūrą ir prisipažinau. Iškart atsidūriau kalėjime, mane nuteisė ketveriems metams. Po dvejų metų paleido anksčiau laiko.

Dabar supratau, kad su Dievo žinia viskas saugiai ir gerai susidėliojo. Net tuos metus kalėjime praleidau prasmingai, nes Dievas buvo su manimi.

Išėjęs į laisvę vedžiau, gimė vaikai. Žvelgdamas į savo gyvenimą matau, kad Dievas rūpinasi ir veda. Pagrindinė mūsų kryptis – eiti ten, kur Jis atidaro duris. ■

Juoktis yra krikščioniška. Vokiečių teologas Helmutas Thielicke (1908–1986)

Humoras yra puikus krikščioniškas dalykas. Šveicarų teologas Karlas Barthas (1886–1968)

Dievas mėgsta truputį pajuokauti. Tai rodo ir toks faktas, kad Jis sukūrė beždžionę, papūgą ir asilą, ir kai kuriuos iš jūsų. Amerikiečių evangelistas Billy Sunday (1862–1935)

Sudarė Robertas Peteraitis

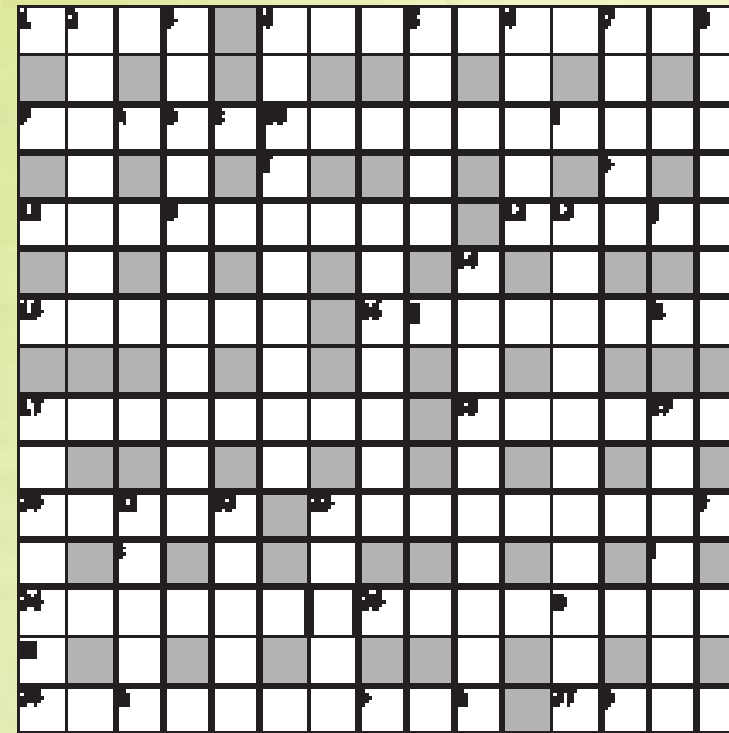
Vienam rabinui labai patinka žaisti golfą, tačiau per šabą negalima to daryti. Kad niekas iš bendruomenės nepamatytų jo žaidžiančio, rabinas važiuoja į golfo aikštelę kitoje valstijoje. Angelai ir sako Dievui: „Negali šito leisti, juk už tai reikia bausti.“ Rabinas užsimoja – ir pirmasis kamuoliukas nurieda tiesiai į duobutę. Dar sykį užsimoja – pataiko ir antrasis kamuoliukas, trečiasis – taip pat. Įpykę angelai sako Dievui: „Juk turėjai jį nubausti, o jis tik džiaugiasi pataikęs.“ Dievas jiems atsako: „Bet jis negalės niekam pasigirti.“

Vaikas sekmadienio vakarą meldžiasi: „Gerasis Dieve, šiandien buvo labai gražios pamaldos. Gaila, kad Tavęs ten nebuvo.“

Pastorius Kalėdų kalbą perpildytoje bažnyčioje baigia tokiais žodžiais: „Daugelį iš jūsų vėl pamatysiu tik per kitas Kalėdas, todėl jau šiandien linkiu linksmų Velykų!“

Britų pamokslininkas Č.H. Sperdženas (Ch.H. Spurgeon, 1834–1892), mokydamas homiletikos nedvasininkus, pasakė: „Kai kalbate apie dangų, amžinąją palaimą, jūsų klausytojai turi matyti, kaip pragiedrėja jums veidas, neblėstančiu spindesiu nušvinta jums akys. O kai kalbate apie pragarą, ... na, tuomet pakaks, jei būsite kasdieniais veidais!“

- Kodėl angelai gali skraidyti?
- Todėl, kad neapsunkina savęs svarumu ir svarba. 🙏

Horizontaliai:

1. „Elijas, jį išgirdęs, apsigaubė veidą apsiaustu ir išėjęs atsistojo ____ angoje. Pasigirdo balsas: 'Ką čia veiki, Elijau?'“ (1 Kar 19,13) 4. „O būdamas pas jus ir _____, nė vieno neapsunkinau, nes ko man trūko, parūpino iš Makedonijos atvykę broliai.“ (2 Kor 11,9) 9. Meilę reikia rodyti ne žodžiais, bet darbais ir _____. (1 Jn 3,18) 10. „Apipjaustymas yra niekas ir neapipjaustymas yra niekas, tik Dievo įsakymų _____ yra visas.“ (1 Kor 7,19) 11. Kuriame mieste dabar yra „Gyvųjų šaltinių“ redakcija? 12. Dievo akyse savo blogais poelgiais Jeruzalė Sodomai buvo kaip _____. (Ez 16,46-48) 15. Nedorėliai patys pakliūna į savo _____. (Ps 141,10) 16. Žuvavimui reikia _____. 17. Karalius, kurį Judui paskyrė Babilonijos karalius. (2 Kar 24,17) 18. Šitie drabužiai jai _____. 20. Žmonių, neturinčių tikėjimo, filosofija: „valgykime ir gerkime, nes _____ mirsime“. (1 Kor 15,32) 23. Pagal Mozės įstatymą reikėjo aukoti _____ aukas. (2 Krn 8,13) 24. Ką padarė žemė su upe, kurią slibinas išliejo iš savo nasrų? (Apr 12,16) 25. Bauginančios išvaizdos jūrų gyvūnai. (Ps 148,7) 26. Kuo nusprendė girtis apaštalas Paulius? (2 Kor 12,9) 27. „Bėk nuo jaunystės geidulių ir _____ teismo, tikėjimo, meilės ir ramybės su tais, kurie iš tyros širdies šaukiasi Viešpaties.“ (2 Tim 2,22)

Vertikaliai:

2. „Palaimintas, kas skaito bei klauso šios pranašystės žodžių ir _____, kas joje parašyta, nes laikas yra arti.“ (Apr 1,3) 3. Pagal Senąjį Testamentą, palietęs žmogaus lavoną žmogus _____. (Sk 9,6-7) 4. Žmonos vadinamos _____ indu. (1 Pt 3,7) 5. „Kiekvienas, broliai, _____ buvote pašaukti, tokie ir pasilikite prieš Dievą.“ 6. Ką matė Abraomas kitą dieną po Sodomos sunaikinimo? (Pr 19,28) 7. Kokie gyviai užplūdo Egiptą per vieną iš Dievo siųstų nelaimių? (Iš 8,21) 8. Ką padarė žvaigždė, kai pasiekė tą vietą, kur buvo Jėzus? (Mt 2,9) 13. Dievas pranašavo apie _____: „Aš sumažinsiu jus, kad jie niekad nebeviešpatautų kitoms tautoms.“ (Ez 29,15) 14. Antrasis Jesės sūnus (1 Krn 2,13) 17. „Kada šis gendantis apsiliks negendamybe ir šis _____ apsiliks nemarybe, tada išsipildys užrašytas žodis: 'Pergalė prarijo mirtį!'“ (1 Kor 15,54) 19. Kur Paulius paliko Titą tam, kad šis paskirtų bendruomenių vyresnius kiekviename mieste? (Tit 1,5) 21. „Bet jei kenčia kaip krikščionis, _____ nesigėdija, o tešlovina dėl to Dievą.“ (1 Pt 4,16) 22. „Antrasis angelas išpylė savo dubenį _____.“ (Apr 16,3) 23. Apie apaštalą Paulių ir Silą buvo kalbama, jog jie verčiantys pasaulį „aukštyn _____.“ (Apd 17,6) 🙏

Surašę raides iš išspręsto kryžiažodžio perskaitysite mūsų pašaukimą:

Uždavėme klausimą - „Kas jums yra laisvė šeimoje?“

Sonatos Kučinskienės nuotrauka

Laisvė šeimoje

Mintis „laisvė šeimoje“ iš pradžių pasirodė keista. Nelabai supratau, kuriuo aspektu reikia į ją pažvelgti. Laisvė Kristuje – suprantama, Kristus šeimoje – įsivaizduoju. O ką reiškia laisvė šeimoje?

Jurga Jalianiauskiene

Mąstydamą apie save kuo toliau, tuo labiau suvokiu, kad laisvė man yra sąmoningai sutikti su Dievo valia ir nuspręsti jai paklusti. Daryti kažką ne todėl, kad reikia, kad privalau, kad taip sutvarkyta ir tiesiog taip turi būti.

Ne todėl, kad tai mano – žmonos ir mamos – pareiga, bet todėl, kad savanoriškai sutinku iš meilės Dievui paklusti Jo tvarkai, Jo planui, daryti, kas Jam patinka ir kas džiugina Jo širdį. Mano laisvė – rinktis.

Dievas davė žmogui laisvą valią, galimybę rinktis. Čia nėra raginimų „privalai“, „turi“, „reikia“ ir „neatsikalbinėjant“. Taip, Dievas įsako, tačiau vis tiek žmogui leidžia pasirinkti – ar paklusti ir vykdyti, ar ne. Pastebėjau, kad kai pervargstu nuo buities, viduje ima kirbėti mintys: „Ai, nieko nedarysiu, nieko nereikia. Ko aš plėšausi stengdamasi tobulai viską atlikti? Dievas ir taip mane myli, aš neprivalau kažko įrodinėti, man nereikia užsitarnauti Jo meilės darbais, ne tuo juk viskas grįžta.“ Nors tai ir yra tiesa, kyla pavojus, kad šios mintys mane nuves į atsiskyrimą, savanaudiškumą ir išdidumą šeimos narių atžvilgiu. Būna, kad tai priverčia nusizeminti ir būti nuolankia: „Dieve, ačiū Tau, kad nepaliauji manęs mylėjęs, kai nesistengiu ir net neturiu jokio noro tarnauti kitiems. Kokia nuostabi Tavo meilė ir didi Tavo malonė man!“ Tačiau pastebėjau, kad mano sugedusi širdis dažnai sugeba tą tiesą paversti pasiteisinimu prieš kitus, purkštavimais ir įrodymu kitiems savo nepriklausomybės nuo jų. Tada į paviršių kyla priekaištai. Save imu matyti kaip daug darančią, dėl kitų besistengiančią, tik namiškiai to nepastebi, neįvertina arba laiko tai savaime suprantamais dalykais. Pradedu nagrinėti, ką jie dėl manęs padaro. Norisi pasverti, kas daugiau, kas mažiau aukojasi. Kai užvaldo tokios mintys, norisi išsireikalauti sau „teisių“: išlėkti į miestą vienai, pamoralizavus „padalyti“ slegiančias pareigas, kad ir kiti pajustų jų svorį. Prisimenu, kaip kartą po tokio mano protrūkio ir reikmių išdėstymo šeima tylomis padarė viską, ko maniau norinti, ko trūko, kad

pasijusčiau geriau: vyras suplovė indus, vaikai sutvarkė kambarį, o aš nesijaučiau geriau. Jutau, kad ne tuo būdu gavau visa tai, ir atlikti darbai nublanko. Aš gavau progą pailsėti, bet kažkaip buvo liūdna ir nejauku. Arba vieną vakarą ištrūkiau iš namų ir vaikščiojau po didelį prekybos centrą. Po kiek laiko pajutau, kaip tuščia viduje. Mąščiau, ko aš čia važiauvau? Niekas manęs nedomino, nedžiugino ir pats faktas, kad galiu viena ramiai vaikštinėti. Buvau nusivylusi ir sutrikusi – taip siekiau šito, tai kodėl nejaučiu jokio pasitenkinimo? O esmė ta, kad mano širdies motyvai būna neteisingi. Jei mano tikslas yra iš tiesų nulėkti į kirpyklą ir man pavyksta tai padaryti, džiaugiuosi. Arba kai jausdamasi pavargusi paprašau pagalbos ir ją gatau – tai malonė, ir aš esu patenkinta. Bet dažnai viršų ima išdidumas, o jis nemato reikmės prašyti, tik reikalauja to, kas jam „teisėtai“ priklauso. Ir jei sąlygos diktuojamos esant tokiems širdies motyvams, tai net ir išpildyti prašymai nesuteikia tikrojo džiaugsmo. Tik jo iliuziją, patyrimą „išsivadavimo“, kuris turėtų suteikti pasitenkinimą, bet iš tiesų to neduoda.

Mane varžo ne tiek trys vaikai, laiko stygius, vyro darbo grafikas, kiek mano širdies kalėjimas – nenoras paklusti, nenoras aukotis, dovanoti save su džiaugsmu, daugiau duoti, o ne imti. Nenoras patikėti Dievo sprendimu, jog būtent tai yra palaimintas kelias. Taigi suprantu, kad tikroji laisvė glūdi ne išoriniuose dalykuose, bet daugiausia mano viduje: kaip aš suvokiu ir vertinu aplinkybes, savo vyrą, vaikus.

Ir priešingai, kai suprantu, kad ne nuo darbų priklauso Dievo meilė man,

kad tai darau ne tam, kad atsilyginčiau Dievui, ne todėl, kad Jis to reikalauja, kad paprasčiausiai privalau, nes esu krikščionė, o todėl, kad noriu ir *renkuosi* Jam paklusti, – tai teikia džiaugsmo ir leidžia pajusti visišką laisvę. Juk niekas manęs nevertė ir man nenurodinėjo. Aš pati, mylėdama Dievą, noriu daryti tai, kas svarbu Jam. Aš nesu verčiama paklusti savo vyrui. Aš noriu mokytis jam paklusti, nes tai yra svarbu Dievui, kurį myliu. Dievas tam turi priežastį, ir aš pasitikiu Juo.

Anksčiau nesuprasdavau vieno Jėzaus aukos aspekto. Man atrodė, taip viskas aišku – Jėzus žinojo, ko atėjo į žemę, kokia Jo misija, nes Jis pats buvo Dievas. Jis tiesiog įvykdė planą ir viskas. Vis dėlto daug kas ėmė keistis manyje, kai suvokiau, kad Jėzus *neprivalėjo* to daryti. Ir tai nebuvo „savaimė suprantama“. Būdamas atskiras Trejybės Asmuo, Jis turėjo laisvę rinktis. Jis *pasirinko* paklusti Tėvui, paaukoti teisę į savo norus dėl To, kurį mylėjo. Tai yra meilė ir laisvė! Jėzus sakė: „Mano maistas – vykdyti valią to, kuris mane siuntė“ (Jn 4, 34). Tai nebuvo priverstinė pareiga, neišvengiamybė ar situacija be pasirinkimo, bet Jėzaus savanoriškas troškimas vykdyti ne savo, o Tėvo valią. Kai supratau, kad išgelbėjimas priklausė nuo Jėzaus *apsisprendimo*, tada man naujai suskambėjo giesmės žodžiai: „Gyvenai, kad mirtum atstumtas; paklusai – ant kryžiaus nuėjai...“

Todėl laisvę aš sieju su laisvu ir džiaugsmingu susitaikymu su Dievo

valia, tvarka ir darbais, kurių pareikalauja gyvenimas šeimoje. Tai nereiškia, kad aš supratau šią pamoką ir daugiau tokių klaidų nekartoju. Mokausi. Viskas paprasta, aišku, bet nelengva. Nes tai yra auka, mirtis sau, kad Dievas galėtų tokias savybes many auginti.

Tačiau ne kartą įsitikinau, kad tik elgdamasi pagal Dievo „rekomendacijas“, aš atrandau pilnatvę. Ir tik pažindama Dievo meilę man, Jo širdį ir charakterį, drįstu pasitikėti Juo. Dievas žino, ką daro, kai manęs kažko prašo. Dėl mano gerovės, o ne dėl žalos (Jer 29, 11).

Prisiminkiu Džono Stoto (John Stott) mintis apie laisvę iš knygos „Šiuolaikinis krikščionis“:

Tikroji laisvė – tai laisvė būti savimi, kokį Dievas mane sukūrė ir numatė būti. O Dievas mane sukūrė mylėti. Tačiau mylėti – tai duoti, atiduoti save. Todėl, idant būčiau savimi, turiu išsižadėti savęs ir atiduoti save. Idant būčiau laisvas, turiu tarnauti. Idant gyvenčiau, turiu mirti savo savanaudiškumui. Idant atrasčiau save, turiu prarasti save mylėdamas...<...> Tikroji laisvė nėra laisvė nuo visų įsipareigojimų Dievui ir kitiems žmonėms, kad gyvenčiau pats sau. Tai – vergavimas savanaudiškumui. Priešingai, tikroji laisvė – tai išsilaisvinimas nuo kvailo mažo „savęs“, kad atsakingai gyvenčiau mylėdamas Dievą ir kitus žmones.✝

Apie laisvę šeimoje ir buityje

Vita Rulinskienė

Šių dienų jauni žmonės – vyresniųjų klasių moksleiviai, studentai, nevedę specialistai – aiškiai deklaruoja, kad jų gyvenimo pamatas yra laisvė. Laisvė rinktis, ką ir kur mokytis; laisvė nuspręsti, su kuo ir kaip gyventi; laisvė leisti laisvadienius vienaip ar kitaip; laisvė važiuoti namo per didžiąsias šventes ar išlėkti kur nors į užsienį; laisvė svajoti apie tradicines vestuves ar apie tylią sutuoktuvų ceremoniją

rugiagėlių lauke; laisvė likti Lietuvoje ar išvykti į kitą šalį. Laisvė tikėti dievais. Laisvė netikėti niekuo...

Ir aš tokia buvau. Gyvenau sau ir dėl savęs. Turėjau savų svajonių ir su niekuo jų nederinau. Planavau savo vakarus ir šeštadienius kaip tik norėjau. Atvykusi studijuoti į Vilnių kelis kartus krausčiausi iš vieno namų į kitus – mat man netiko, kad mano vyresnysis brolis kontroliavo mane labiau negu tėvai gimtuosiuose namuose. Bendrabutis man buvo labiau prie širdies, nes ten sargas leisdavo grįžti namo iki 24 val., ir skambučių niekas netikrindavo.

Nors tokia sąlyginė laisvė man tiko ir patiko, vis dėlto aš

troškau mylimo žmogaus ir šeimos. Jau trečiame kurse ištekėjau pati pirma iš savo šešiasdešimties grupės draugų. Gyvenimas keitėsi, aš pati keičiausi. Pats svarbiausias pokytis įvyko, kai supratau tiesą apie Dievą. Patikėjau Juo iš labai gero gyvenimo. Patikėjau, kad tai Jis suteikė man dovanų kaip iš gausybės rago. Matydama aplinkinių draugų skausmus, pati buvau išgelbėta - Jis mane laimino kiekviename žingsnyje. Baigusi studijas pradėjau dirbti trokštamą darbą. Susilaukėme pirmojo sūnaus, per keletą metų „užsisukau“ šeimyniniuose namų rūpesčiuose.

Visi ankstesni mitai apie tai, kad šeima kažkaip suvaržys mano laisvę, per kelerius metus sugriuvo. Nuoširdžiai galiu pasakyti, kad ištekėjus man neteko nieko svarbaus aukoti, nieko atsisakyti ar liūdėti dėl praėjusių studentišku dienų bendrabutyje ar šiaip pasibaigusios jaunystės ir nepriklausomybės, kokią tada ją suvokiau. Kaip šiandien prisimenu mūsų santuokos pamokslą. Pastorius mus, jaunosius ir visus susirinkusius, tikino: „Netikėkite, kad dabar jau gyvenimas baigtas! Žinokite, kad jūsų gyvenimas dabar tik prasideda! Mes su žmona gyvename jau 20 metų, o gyvenimas kartu kiekvieną dieną tik gerėja ir gerėja.“

Laisvė šeimoje

Ištekėjusi džiaugiausi galimybe ir toliau dirbti savo mėgstamą darbą, daugiau magistrantūros studijas. Darbe

turėjau galimybę tobulėti, pažinti žmones ir jų negalias (esu socialinė darbuotoja). Žinoma, mandagiai atsisakdavau dalyvauti per naktį trunkančiuose vakarėliuose ar darbo iki išnaktų. Atsisakiau ir viliojančios galimybės dirbti dviejose man labai patinkančiose įstaigose, nes Dievas aiškiai ir asmeniškai man sakė: *Savaitgaliais tu nedirbsi!*

Galbūt nesunku būtų įsivaizduoti, kad laisvės moteriai šeimoje lieka dar mažiau gimus vaikūčiams. Neretai mamoms po itin aktyvaus profesinio ar akademinio gyvenimo tenka dienas ir naktis praleisti su kūdikiu, NAMIE. Ir pati esu kartą kitą nesulaikiusi ašarų dėl, kaip tada atrodė, suvaržytos savo laisvės. Tačiau per kelerius metus atradau kitas saviraiškos formas, kurios neleido man atitrūkti nuo suaugusiųjų gyvenimo.

Pirma sritis, kurioje galiu ir toliau save realizuoti, – tarnystė krikščionių bendruomenėje. Manau, kad žmogaus talentai niekur nedingsta, kai ant piršto puikuoja sutuoktuvių žiedas. Moterų teminių vakarų, konferencijų, seminarų, koncertų, Kalėdų mugių organizavimas man yra labai prasminga ir pasitenkinimą teikianti veikla. O tai, kad čia nėra viršininko (na, Jis yra, tik ne čia, žemėje), nurodančio, kokių rezultatų reikia pasiekti, tik išlaisvino mane nuo nereikalingo streso.

Kita man be galo svarbi veikla, kuria tikrai negalėčiau mėgautis dirbdama 8 val. per

dieną, yra knygų skaitymas. Aš dažnai sakau žmonėms, kad tai yra mano smalsumą ir pažinimo troškulį palaikantis užsiėmimas. Kai vaikai aplink žaidžia, piešia ar šiaip nuobodžiauja, aš stengiuosi padaryti visus būtiniausias namų ruošos darbus, o kai jie užmiega, atidedu visus darbus į šoną ir skaitau, skaitau, skaitau. Man ypač patinka skaityti tikinčių Dievą žmonių autobiografijas, misijų ar kelionių įspūdžius, kurie nukelia mane į naują, nepažintą pasaulį. Tada jaučiuosi lyg ir pati keliaučiau kartu su jais ir patirčiau visus sunkumus bei nuotykius. Man pasisekė, kad ir mano vyrui patinka skaityti. Geros atostogos mums – tai mažiausiai bent po vieną perskaitytą knygą.

Paminėsiu dar trečią užsiėmimą, kurį atradau visai neseniai ir kuris išlaisvino mane susikaupusias mintis, potyrius ir norą dalytis savo gyvenimu su kitais. Prisimenu, kai kasryt ateidavau į darbą, mes su kolegėmis pirmą pusvalandį gerdavome kavą ir aptarinėdavome aktualiausias naujienas. Mergaitiškai dalydavomės tuo, kas vyksta mūsų *tikrame gyvenime*, po darbo. Jau daugiau kaip

ketverius metus neturiu kur kiekvieną rytą išeiti ir kam papasakoti, kaip vakar vakare ir vėl trūko kantrybė ar kokį skanėstą paruošiau šeimai, tačiau poreikis dalytis savo bėdomis ir džiaugsmiais niekur nedingo. Taigi atradau internetinio

dienoraščio džiaugsmą. Jame rašau apie savo gyvenimą, vaikus, perskaitytas knygas, įvykius bažnyčioje, pavykusių patiekalų receptus arba tiesiog dalijuosi puikaus savaitgalio nuotraukomis.

Laisvė buityje

Kokia mano laisvė dabar, jau beveik po 10 santuokos metų? Šiandien su vyru auginame tris mažus berniukus. Kai gimė trečias sūnus, antram dar nebuvo dvejų. Gyvenome nedideliame trijų kambarių bute. Kol turėjome vieną vaiką, netgi du, man dažniausiai pavykdavo suvaldyti visą namų buity.

Mes, kaip galbūt ir dauguma kitų, laukdami svečių stengiamės viską namuose bent iš išorės susitvarkyti. Puolame uždarinėti stalčių, rinkti ant žemės išmėtytų daiktų, plauti indų. Jei dar turime bent 15 min., tai, žiūrėk, ir išsisiurbti suspėjame. Kadangi svečių sulaukdavome kasdien, ir ne po vieną, su trečiu kūdikiu ant rankų jau buvau pasiekusi *būseną*, kai bet kokia žinia apie bet kokį svečių (nekalbu jau apie užsieniečius) mane tiesiog varydavo į neviltį.

Aišku, ne visiems svarbu, kad jų namai atrodytų tvarkingi, kai ateina svečias. Pavyzdžiui, mano vyrui tai visai nėra motais. Jis ramia sąžine gali tiesiog nematyti ant grindų išmėtytų rūbų ar baltu dulkių sluoksniu nuklotų knygų lentynų ir, paskambinus draugui, tiesiog pakviesti jį užteiti puodelio kavos. O štai aš visiškai kitaip reaguojau. Taip turbūt jau buvo

įskiepyta nuo pat mažų dienų, o paskui tapo absoliučia norma.

Tų metų pavasarį jau nebegalėjau tverti tokio savo elgesio. Juk man iš tikrųjų patinka priiminėti svečius (jie atneša skanėstų ar šiaip kokių dovanų), bet tas rūpestis sutvarkyti namų buities „išorę“ tik dėl žmonių akių man jau kvėpėjo apsimetinėjimu.

Vienoje moterų konferencijoje dalyvavau seminare apie šiuolaikinės tikinčios moters įvaizdį. Vedėja kalbėjo apie tai, kad dažnai mes savo laisvę Kristuje išmainome į gero savo įvaizdžio apie save kūrimą. O kai jau šios naštos nebepanešame, pavargstame ir nusiviliame. Tada ir supratau, kad visas tas mano sporadiškas tvarkymasis yra tik dar vienas gero savo įvaizdžio kūrimo būdas. (Žinoma, gerai paieškojusi jų rasčiau ir daugiau.) Galvoje taip ir kirbėjo nedieviška mintis: „Va, užeis pas tave draugė su vienu vaiku ir pamatys, kaip tu puikiai net su trimis susitvarkai.“ Juk iš tikrųjų siekiu susitvarkyti namus ne iš pagarbos švarai ir tvarkai (apie tai labai gražiai rašo W. Dreikurs knygoje „Laimingi vaikai iššūkis tėvams“), o tik dėl to, kad reikia tokiai puikiai namų šeimininkei pasirodyti prieš kitus. Dar mažiau, kad iš tikrųjų meluoju žmonėms, kartais net patiems artimiausiems.

Šitai suvokusi, aš tiesiog išsilaisvinau. Apie tai kalbėjau su savo šeima. Na, kad ir vakar, kai ir vėl laukėme svečio iš tolimos šalies, o aš visą šeštadienį tvarkiau namus, mano šešiametis sūnus „protino“: „Mama, juk tau nereikia dėl to

nepažįstamo žmogaus šitiek vargti.“ Bet dabar aš žinau, ką jam atsakyti: „Sūnau, aš visą savaitę netvarkiau namų, o mums juk patinka gyventi švaresniuose namuose. Darau tai mūsų visų labui - tam, kad kartu čia augtume sveiki ir laimingi. Svečias atvažiuos ir išvažiuos, o mes čia ir toliau liksime gyventi ir kvėpuoti švaresniu ir grynu oru.“

Aš esu laiminga galėdama suprasti, kad tai, ką darau ar ko nedarau, nenulemia mano vertės. Juk Dievo akyse mano kuriamas geras įvaizdis iš tikrųjų neturi jokios prasmės, o mano artimiesiems tai gali kelti tik nereikalingą pavydą. Tiek ištekejusioms, tiek netekėjusioms moterims Dievas yra paskyręs kiekvienai savą gyvenimo kelią. Jis kasdien teikia galimybę laisvai rinktis, kaip elgtis. O tai ir yra laisvė. Tikroji laisvė yra gyventi Dieve ir man skirtoje šeimoje, neapsimetinėjant geresne, puikesne, darbštesne, viską suspėjančia ir gebančia. Kai apie tai viešai pasakau žmonėms, jie džiaugiasi. O aš dar pridodu: „Mano namuose gyvena daugiau vaikų negu suaugusiųjų, todėl būkite mieli, pakentėkite.“

Kad vaikai dori užaugtų

VAKARO ŽVAIGŽDELĖ

dėmesio, tėveliai!

„Gerosios Naujienos centras“ rengia radijo laidą vaikams „Vakaro Žvaigždėlė“, kuri transliuojama šeštadieniais nuo 19.30 val. per Žinių radiją, ir nuo š. m. gegužės 8 d. - televizijos laidą vaikams „Žvaigždėlė“, kuri transliuojama sekmadieniais 12.30 val. per „Balticum TV“ kanalą, yra verčiama į lietuvių gestų kalbą ir taip pat pritaikyta klausytis neregiamas.

Plačiau susipažinti su „Gerosios Naujienos centro“ veikla galima interneto svetainėje www.zvaigzdele.lt

VšĮ „Gerosios Naujienos centras“, vykdydamas projektą KAD VAIKAI DORI UŽAUGTŲ, leidžia žurnalą „Vakaro Žvaigždėlė“, kurį galima įsigyti redakcijoje (Pylimo g. 20-10, 01118 Vilnius, tel.: 8 615 97 601, (8 5) 261 0442), didžiųjų miestų krikščioniškuose knygynuose ir prekybos centruose „Maxima“, „Iki“, „Prisma“, „Tau“.

Žurnalas vaikams „Vakaro Žvaigždėlė“ leidžiamas su kompaktine pasakų, Biblijos istorijų, giesmelių, dainelių ir jų fonogramų plokštele.

Radijo laidos

„Kelionė Biblijos puslapiams“
darbo dienomis nuo 20.30 val.

Ir

„Prisilietimas“
sekmadieniais nuo 19.00 val.

PHONO
TUNER
CD
TAPE
AUX

TUNED

Vilniuje	97,3 MHz
Kaune	104,9 MHz
Klaipėdoje	102,2 MHz
Šiauliuose	97,0 MHz
Panevėžyje	107,9 MHz
Alytuje	95,3 MHz
Marjampolėje	93,4 MHz
Utenoje	104,4 MHz
Tauragėje	104,8 MHz
Druskininkuose	100,0 MHz
Vieginė	103,7 MHz
Biržuose	96,0 MHz
Ukmergėje	100,6 MHz
Medaikiuose	96,4 MHz
Telšiuose	94,1 MHz
Ignalinoje	95,4 MHz

Transliuoja Žody radijas

Laimis Akramas

Su skaitytojais norėčiau pasidalyti kai kuriomis savo mintimis apie Šventosios Trejybės doktriną.

Nėra kitos tokios knygos kaip Biblija, kurios aiškinimai ir interpretacijos būtų taip gausiai ir skirtingai vertinami. Biblijos išmintis ir teiginiai duoda peno ne tik krikščionims. Jos absoliučias tiesas bando panaudoti ir pritaikyti savo siekiams ir taip vadinami „karo dievai“, t. y. valstybių vadovai, norėdami pateisinti karus, konfliktus ar kitus žmogiškai prigimčiai svetimus veiksmus. Štai, pavyzdžiui, neseniai JAV valdžioje buvę politikai karą Irake bandė pateisinti pasitelkdami Šventojo Rašto citatas ir interpretuodami jas taip, kad esą Jėzus atnešė ne taiką, bet kalaviją.

Biblijos pažinimas, daugelio teologų nuomone, neatsiejamas nuo Šventosios Dvasios apreiškimo, kuris individualiai, priklausomai nuo to, kiek mes patys atsivėrę šiam pažinimui, leidžia giliau suprasti tas absoliučias tiesas, užrašytas Šventajame Rašte. Taigi nieko nuostabaus, kad daug Šventojo Rašto teiginių vien žmogaus protu yra sunkiai suvokiami arba jie suvokiami tik tiesiogine prasme, neįžvelgiant svarbių giluminių minčių. Skaitydami Bibliją paviršutiniškai kaip grožinės literatūros kūrinį, be dvasinio įkvėpimo mes daug ko negalime suvokti. Ne veltui Kristus yra sakęs: *kas turi ausis, teklauso.*

Štai keli iš pirmo žvilgsnio lyg ir paprasti teiginiai:

** Dievas yra vienas, bet trijuose Asmenyse.*

** Dievas sukūrė žmogų pagal savo atvaizdą.*

** Ir jeigu tavo dešinioji ranka gundo tave nusidėti, nukirsk ją ir mesk šalin (Mt 5, 30).*

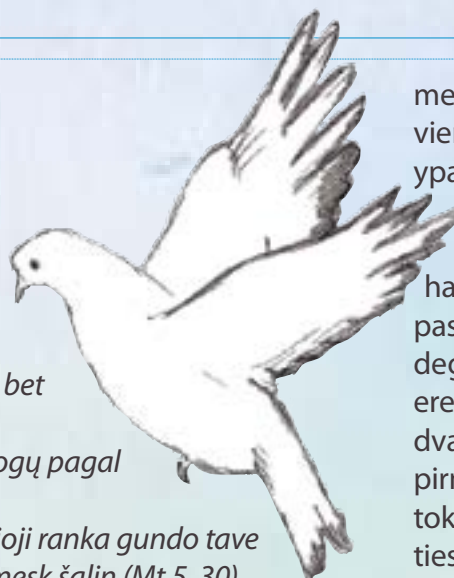
** Visos nuodėmės atleidžiamos, išskyrus piktžodžiavimas prieš Šventąją Dvasią.*

Visi šie teiginiai paimti iš skirtingų Šventojo Rašto vietų. Iš pirmo žvilgsnio atrodo, kad jie neturi nieko bendro, tačiau pabandykime suprasti, kas sieja šiuos teiginius.

Pats pirmasis teiginys kelia daugiausia diskusijų. Gnostikai, teologai ir istorikai ilgai ginčijosi Kristaus Dieviškumo ir „lygiavertiškumo“ Dievui Tėvui klausimu, kol 325 m., Konstantinui vadovaujant, Nikėjos susirinkimas galutinai patvirtino ir pripažino, kad Kristus – tai tas pats Dievas, tik kitame Asmenyje.

Kristus, Šventosios Trejybės Asmuo, tapdamas žmogumi ir atpirkdamas žmonijos nuodėmes parodė, kad kūnas gali būti prikeltas. Tai liudija ne tik Jo paties prisikėlimas, bet ir Jo padaryti stebuklai, pavyzdžiui, mirusiojo prikėlimas.

Žmogaus protas simboliškai gali būti siejamas su Dievu Tėvu. Dievas Tėvas atsiuntė savo Sūnų žmonijos nuodėmėms atpirkti. Visatos sukūrimui ir žmonijos atpirkimui reikalinga proto determinatė. Taigi, nepaisant to, kad žmogus tėra kūrinys, Dievas jį sukūrė **pagal savo atvaizdą**, tuo parodydamas didelę

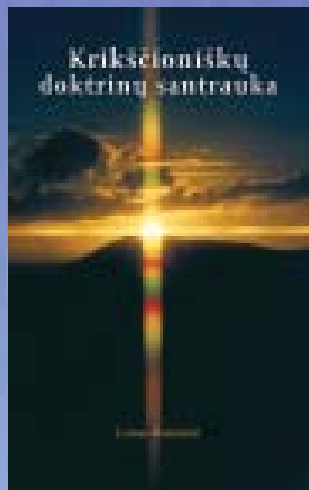
meilę ir pagarbą savo kūrinui. Protas, kaip vienas iš trijų sudedamųjų dalių, žmogui turi ypatingą vertę ir reikšmę. Kai protas harmoningai įsilieja į žmogaus struktūrą, tuomet žmogaus vystymasis ir pažinimas vyksta harmoningai. Tačiau protą suabsoliutinus, pasireiškia žmogaus kaip dvasinės asmenybės degradacija. Štai kodėl puikybė kaip dvasinė erezija yra pavojingiausia nuodėmė, vedanti į dvasinį degradavimą ir Dievo išsižadėjimą. Iš pirmo žvilgsnio atrodytų, kad puikybė nėra tokia baisi blogybė. Su išpuikusiais žmonėmis tiesiog sunku ir nesinori bendrauti. Tačiau jei ši blogybė perkopia iš buitinio lygio į valdžios ar galios, ji tampa blogybe globaline prasme. Dėl šios nuodėmės kyla pasauliniai karai (štai Hitleris teigė, kad arijai yra protingesni už visus kitus, tuo sukurdamas esą pateisinimą naikinti kitas tautas), revoliucijos (štai marksizmo (iš esmės religinėje) ideologijoje darbo žmogus išaukštinamas kaip savo likimo valdovas, galintis pats panaikinti visas socialines blogybes, nepaisydamas priemonių) ir kt. nelaimės. Puikybės apimti šio pasaulio vadovai formuoja ideologijas, kurių pagrindas – siekis sukurti tobulą visuomenę, kurioje Dievo vaidmenį perimtų valdantieji. Tik kiekvienas iš mūsų, asmeniškai pažabojęs puikybę ir atsigręžęs į žmogaus egzistencines šaknis – Dievą Šventojoje Trejybėje, gali išeiti iš aklavietės, į kurią pakliuvo žmonija.

Pats Kristus aiškiai išsakė Rašto aiškintojams ir fariziejams savo nuostatas jų atžvilgiu: „Vargas jums, Įstatymo mokytojai! Jūs pasisavinote pažinimo raktą, bet patys nėjote ir norintiems įeiti kliudėte“ (Lk 11, 52), „Vargas jums, fariziejai! Jūs taip mėgstate pirmąsias kėdes sinagogose ir sveikinimus turgavietėse!“ (Lk 11, 43). Fariziejai buvo didžiausi tų laikų autoritetai, aiškinantys Šventojo Rašto tiesas! O kiek šiuolaikinių fariziejų yra įvairiose

valdžios struktūrose - jie puikybės apsėsti ir savimi patenkinti kuria įstatymus, įsakymus ir kitus teisės aktus, tarnaudami pinigų dievui ir negirdėdami savo sąžinės balso. Anot kai kurių šiuolaikinei Vakarų visuomenei labai imponuojančių rytų filosofijų, dievas yra kažkokia beasmenė būtybė, tapatinama su materija ar pseudomaterinėmis energetinėmis visatos sandaros struktūromis, tokiomis kaip: astraliniai kūnai, energetiniai informaciniai laukai, informacinės struktūros ir pan. Panaikinus Dievo asmeniškumą labai lengva pakelti žmogiškąjį ego. Pasidavęs puikybei žmogus pats pasijunta visagaliu Dievu.

Kodėl gi „kas nepriima Dievo karalystės kaip kūdikis, neįeis į ją“ (Mk 10, 15)? Ir kaip tai siejasi su puikybės problema? Vaikai pasaulį labiau pažįsta ne protu, o vidine nuojauta. Protas, deja, dažnai tampa kliūtimi dvasiniam pažinimui, kadangi vertybes jis bando suderinti su savo tikslais. Taip žmogus siekia susikurti psichologinį komfortą, galų gale virstantį į sąžinės kompromisą su nuodėme. Ta aplinkybė paaiškina, kodėl kartais puikybės užvaldytam žmogui (paprastai tai žmogus, kuris yra susikūręs psichologinį komfortą sąlygojančią vertybių sistemą) reikia labai didelio sukrėtimo tam, kad jis atsigręžtų į tikrąjį Dievą. Staiga sugriauti tokią susikurtą pasaulėžiūrą ypač sudėtinga, nes tai provokuoja konfliktą tarp sąžinės ir nuodėmės.

Tik nusižeminę prieš Kūrėją, pažaboję savo puikybę, kitaip tariant, savo ego, mes atveriamė savo sielą Šventosios Dvasios apreiškimui ir galime tikėtis dvasinio augimo. Jeigu būtų laikomasi vieno svarbiausio Dievo įsakymo „Neturėk kitų dievų, tik mane vieną“, būtų galima išvengti daugelio priežasčių, vedančių į puikybę. 🙏

„Krikščioniškų doktrinų santrauka“
Louis Berkhof

Louis Berkhof buvo pasaulinio garso rašytojas, žymus teologijos dėstytojas, ilgus metus dėstęs Grand Rapidso (JAV) Kalvino teologijos seminarijoje.

Sistemiškai išdėstyta ir patogiai suskirstyta „Krikščioniškų doktrinų santrauka“ tapo populiaria knyga, idealiai tinkančia bažnyčios studijų grupėms. Kiekvieno skyriaus pabaigoje esančios ištraukos, kurias reikia išmokti atmintinai, bei klausimai žinioms patikrinti padidina šios knygos vertę studentams.

Išleido „Reformatų literatūros centras“

Misionieriško labdaros fondo „Šviesa Rytuose“ išleistas knygos

„Gyvenimas, už kurį Dievas atlygina“
Dr. Briusas Vilkinsonas

Tai, ką tu atrasi šioje knygoje, dar labiau išlaisvins tavo gyvenimo potencialą. Tu įgysi tvirtą pasitikėjimą tuo, kad viskas, ką darai šiandien, turi prasmę amžinybėje.

Šias knygas galite įsigyti mūsų biure Vilniuje.

Adresas:
Žurnalo „Gyvieji šaltiniai“ redakcijai
Pylimo g. 20-10
LT – 01118 Vilnius

Telefonas pasiteirauti:
8 618 08200

„Gyvenimas dėl tikslo“
Rick Warren

Ši knyga padės jums suprasti, kam gyvenate ir kokią nuostabų planą Dievas jums yra numatęs – tiek gyvenimui žemėje, tiek amžinybei. Rikas Vorenas kviečia jus drauge leisti į keturiasdešimties dienų dvasinę kelionę, kuri padės jums rasti atsakymą į svarbiausią gyvenimo klausimą: kam aš čia esu?

Žinodami, kokiam tikslui Dievas jus sukūrė, patirsite mažiau streso, sutelksite savo jėgas, lengviau priimsite sprendimus, jūsų gyvenimas įgis prasmės, o svarbiausia – jūs pasiruošite amžinybei.

km.lt
www.km.lt

Krikščioniškos muzikos parduotuvė internete

*Malonūs skaitytojai,
kviečiame Jus dalyvauti rašinių konkurse
„Šventumas bažnyčioje ir už jos ribų“.
Geriausius tekstų autorius apdovanosime
prizais – knygomis.
Užrašytas savo mintis suskite adresu:
Žurnalo „Gyvieji šaltiniai“ redakcijai
Pylimo g 20-10
LT-01118
Vilnius
arba elektroniniu paštu:
gyvieji@saltiniai@gmail.com*

*Kas gyvena baimėje, niekada
nebus laisvas.*

Horacijus

Jei tad Sūnus jus išlaisvins, iš tiesų būsite laisvi. Jn 8, 36

*O kur Viešpaties Dvasia, ten
laisvė. 2 Kor 3, 17*

*Be laisvės gyvenimas nėra vertas
gyventi.*

Manuel Belgrano

Laisvės paslaptis yra drąsa.

Periklis

